

Fot llegint els darrers, he fet una arripagolissa de paraules, imperfeccions
noves per mi, o subtils de sentit. En la pròxima lletra, t'he fet un present.

PARLAMENT DE CATALUNYA

EL DIPUTAT PER LLEIDA 13 de març de 1837

Valgut fill: com gairebé totes les anteriors, i ementa una
meica més, la teua carta ^{deu} ~~ens~~ ha deixat l'anima arrasada com les
plantes en fer-se dia, cap a la primavera. Fanta és la seva virtut. Sem
hala talment que durant la setmana els mots averanyats treballen i el
nostre confinament no para de rebre ara una ara altra praxoda; però
no el coneix el lliners o l'ajous amb la teua benaurada lletra i tot
seguint la boira o fora i ~~de~~ les agraïments s'arrecorren. Si, fill meu,
tu no saps el ho que ens fa la teu - serena bondat. El que ens ens,
i com ho dius, ens dona fortaleza i ens ajuda a suportar tot
el que hi ha d'espiris en el moment que vivim i el que hi pugui
haver en els que el senti ens te reservats. Aquets dies, precisament,
en que la guerra es torna a tribar en un dels seus presents oritiz,
la teua carta, i les anteriors, rellogides, ens situen agraïment, i,
possí el que possí, no deixem de donar gràcies a deu.

Deu, 13, dia de comença del combat! Dies ulla, jo, incurable com
tóc, anem hi tenim confiança. En això que, en d'aquel moment, s'acabaria
per nos i altres la col·laboració exterior, i en tal supòsit, foule descoñi-
xar que els altres hauran acumulat molts horrors en mitjans combatins
donem per separat tot això, hoquet compta als factors d'ordre espiri-
tual que pesen molt, i a favor nostre. Però els diaris d'aquets dies
m'han tornat escàptic, en el sentit que el filtre serà espès a les nostres
fronteres, i se m'ha fet veure d'amples passivitats en els altres. No se si
elegir, fa uns dies, pocs, unes manifestacions de hays laballero, sibil·lins:
que si hi hauria necessitat de provar, en últim extrem, una confl-
gració, s'hi arribaria. Què hauria caler dir? Això me fa pensar

que hi han hores molta tela a tallar, encara. Però amb tot, fent un control, el dono per ben vingut car, si més no, és probable que tingui la virtut de precipitar el curs dels seus feixos.

Lo segueixo amb els deus, que són aquell reuquet assolador que tu demanaves en una de les Teies elctres. Vaig a dir-te'n alguna cosa. Després t'empassar-me fets els Plutarcs (uns 4 volums, que són els que te l'Enric) insisteixo en el judici que et vaig exposar: cosa sobrana. No fets el mateix interès, però sí d'un igual valor, quif mentre les biografies dels polítics, legisladors, filòsofs són coses delictoses, les dels generals, que són moltes, hi que tractades mentre unlament, deconen per la matèria ~~trabada~~ ^{exposada}. això fa que arreu de l'europa, la tria s'imporsi, i resta el meu càrrec. Es dos o tres primers volums són dels millors. He fet dues traduccions, més ben dit, tres: dos autors, Plini el jove i Apuleu, i un formidable traductor: Marçal Oliver, al que més m'ha agradat a l'escala de la Fundació B.M. - Les lectures de Plini el jove són una cosa àtica, dins la sensibilitat del gènere epistolar. Les Metamorfosis d'Apuleu, (ambdues obres traduïdes per Oliver) són una novel·la en la qual fets els deus de l'Olimp, convertits en humans i donetes, ~~hi s'entén~~ en contact amb gent fennal, hi desobediença un be de deu de murrerías, que seria una solúcia si no fossin certs paratges més que picants, ben fennit de pelre. Però tot i que la forma ardua és una cosa d'antiquari, el que per document se fets ex al. l'ix és la bellesa de la ~~para~~ narració. Jo no sé si és degut a la traducció de Marçal Oliver o a què, el cert és que "el gust de llegir" poques vegades t'he sentit com